

Македонка.

Призори въ селото се появи единъ разездъ. Баба Мина току що бѣше станала и излѣзла на двора. Позна, че сж българи и устата ѝ занемѣха отъ радостъ. Искаше да ги покани въ кжщата.

— Не можемъ, бабо, трѣбва да видимъ, нѣма ли сърби въ селото.

— Сърби? Има — двама жандари съ единъ старши, поразилъ го Господъ.

— Защо бабо? Какво ти е направилъ?

— Сина ми уби! Коля! Едничкото ми чедо. Какво момче бѣше — ей, какво момче бѣше! И той го уби — ужъ Колю му се противилъ нѣгдѣ. И снахата . . . Той само за туй уби Коля, зная азъ добръ. Богъ да го накаже.

— Ние ще го накажемъ, бабо. Гдѣ е той?

— Ей, — въ оная кжща, до черквата. Но чакайте, азъ ще отида. Стойте тука, сегичка ще се върна. Ще видя, какво правятъ, спатъ ли оше. Защо да се излагате на опасностъ!

И безъ да чака да ѝ отговорятъ нѣщо, тръгна къмъ черквата и се спрѣ прѣдъ вратата на една неголѣма кжщичка. Вратата бѣха отворени.

Тя влѣзна. Спѣха и тримата, а до тѣхъ въ безпорядкъ чаши и шишега за ракия и вино. Тежка